

DE NIEUWGEDEINDE WIKIBIEMEGING

Het vraagstuk der jeugdwerkloosheid

Helpt de jeugd, of zij gaat ten onder!

door Joz. Galliaert

NIETTEGENSTAANDE de economische verbetering en de gedeeltelijke werkhername, blijft het vraagstuk van de jeugdwerkloosheid even dringend gesteld als voorheen.

In de veronderstelling dat de economische heropbeuring zal blijven aanhouden, zullen duizenden jonge werklozen nog maanden moeten wachten alvorens in het produktieproces te worden opgenomen.

Laat ons niet uit het oog verliezen, dat een groot gedeelte van het opgroeiend geslacht tot heden nog geen gelegenheid vond om aan den arbeid te gaan. Zij staan nog volkomen hulpeloos in het bedrijfsleven.

Wij moeten ons de vraag stellen wat er gebeuren moet met jongelieden, die bij den aanvang van de crisis den ouderdom van 17 en 18 jaar hebben bereikt. Zij zijn thans 22 en 23 jaar oud. Zij hebben een ouderdom bereikt om zich een gezin te stichten en zullen bij een mogelijke werkhername, die misschien nog veraf is, kunnen herbeginnen als leerjongens.

Wij hebben voor plicht het jeugdwerkloosheidsprobleem in al zijn uitzichten van dichtbij te onderzoeken almede de middelen, waardoor verbetering kan worden gebracht in het lot van de werkloze jeugd.

Welke zijn de moreele en materiele gevolgen van de werkloosheid der jeugd?

Welken invloed oefent de werkloosheid uit in verband met het familieleven?

Welke uitwerking heeft de werkloosheid op de kultuur?

Hoe reageert of hoe zal de jeugd reageeren tegen de huidige structuur die haar geen uitkomst schijnt te bieden?

Deze problemen, die van zeer groot belang zijn, hebben wij onder het oog te zien.

Aantal jonge werklozen.

In tegenstelling met wat algemeen aanvaard wordt, is de toestand voor de arbeidende jeugd, althans in het Antwerpsche, niet merklijk verbeterd. Voortgaande op de toestanden in onze onderscheidenlijke afdelingen, kunnen wij verklaren dat wij in ons jeugdwerk nog immer af te rekenen hebben met een zeer groot aantal jonge werklozen.

In 1933 verklaarde senator Verbiest, dat er op de 330,000 werklozen in ons land, 103 duizend 620 werklozen waren onder de 25 jaar, of 31 t. h.

Voortgaande op de huidige verklaringen volgens dewelke het aantal volledig en gedeeltelijk werklozen tot 200,000 gedaald is, zouden er nog minstens 62,000 jonge werklozen zijn die den ouderdom van 25 jaar nog niet hebben bereikt.

Wij schatten dit aantal veel hoger.

Het aantal geboorten in 1919 bedroeg 123 duizend kinderen, voor wie de schoolplicht eindigde in 1933.

In 1920 werden 163,000 kinderen geboren, of 40,000 meer, met als einde schoolplicht 1934, terwijl dit aantal voor 1921 bedroeg 165,000, met als einde schoolplicht in 1935.

Wij mogen dus aannemen, dat de twee laatste jaren er veel meer jongelieden op de arbeidsmarkt zijn bijgekomen dan dit het geval was in een voorgaande periode van twee jaren.

Verlies beroepskennis. Gevolgen voor de vakbeweging.

Een gansche generatie gaat voor den arbeid verloren, omdat zij de noodige beroepskennis missen zal.

Het land wordt door de crisis niet alleen financieel uitgeput, maar ook de reserve die noodig is voor den ekonomischen heropbouw wordt vernietigd. Wanneer de toestand nog een paar jaren moest aanhouden, zal de vakbeweging voor een gansche generatie van ongeschoolden komen te staan.

Zulke toestand zou niet alleen een gevaar beteekenen voor de nijverheid van het land, maar zou insgelijks zijn weerslag doen gevoelen op de agitatie en propagandamogelijkheden van gansch de moderne arbeidersbeweging. Laat ons niet vergeten, dat immer de beste stielmannen ook de beste vakbondsleden zijn geweest.

Ook de toekomst eischt voor de vakbeweging goede vakkennis voor haar leden, bijzonder wanneer het er voor de vakbeweging op aankomt een grootere rol in het ekonomisch leven te vervullen, dan dit tot heden toe het geval is geweest.

Onvoldoend geschoolde arbeiders hebben voor gevolg daling van het loonpeil en verslechting van de arbeidsvoorwaarden.

Ook zijn in het algemeen de minstbekwamen zij die in tijden van staking als strijdbrekers zijn opgetreden.

Het verlies van de handvaardigheid of de onmogelijkheid deze op te doen, alsmede de moreele inzinking met als gevolg lijdelijke aanvaarding van den toestand, versuffing, verlies van alle strijdvaardigheid en idealisme, dit alles zou een geweldige terugslag doen gevoelen op gansch de moderne arbeidersbeweging.

Ondervoeding.

Wij moeten ons goed rekenschap geven wat de werkloosheid voor de jeugd beteekent. Niet alleen hebben wij de materiele, maar ook de lichamelijke en vooral de moreele gevolgen van de werkloosheid voor de jeugd van dichtbij na te gaan.

In de streek van het Centrum, in Henegouwen, werd naar aanleiding van een onderzoek vastgesteld dat 56 t.h. van de onderzochte jongelingen leden aan verzwakking, terwijl 30 t.h. de kenteekenen van algeheele verzwakking vertoonden.

Een onderzoek ingesteld in een socialistische

turnkring te Antwerpen wees uit, dat 40 t. h. leden aan ondervoeding.

Reeds in 1932 verklaarde de heer Lippens, dat 30 t. h. der 20-jarige militianen « inapten » waren, hetgeen zeggen wil ongeschikt voor het vervullen van hun militairen plicht, hetgeen een cijfer uitmaakt van 26,726 zwakkelingen onder deze jongelingen.

Het is vooral de jeugd, het opgroeiend geslacht, die in dit opzicht het zwaarst wordt getroffen.

Jeugd en werklozensteun. Familieverband.

Het is ook de jeugd die het meest werd getroffen door de beperkende maatregelen van de deflatieregeering.

Duizenden jonge mensen van 18, 19 en 20 jaar zijn niet verzekerd, omdat zij nog geen twaalf maanden hebben gearbeid.

Jeugdige bij hun ouders inwonende personen die werkloos zijn, blijven in het algemeen van elken steun verstoken. De ouders zijn maar al te dikwerf zelf werkloos en aangewezen op steun uit werklozenkas of openbare liefdadigheid.

Zij kunnen ternauwernood voorzien in het soberste levensonderhoud, krijgen op zich de zorg voor volwassen kinderen en moeten deze voorzien van kleeding en ook zakgeld, hetgeen natuurlijk onmogelijk is en niet gebeurt.

Wij zien ons geplaatst voor een toestand dat duizenden en duizenden jonge mensen langs de straat rondslenteren, onvoldoende gevoed en gekleed en zonder een enkelen cent op zak.

Wat dat beteekent voor jonge mensen die aldus verstoken zijn van iedere levensvreugde, die zich alle genoegens van de jeugd moeten ontzeggen, die in hun verder leven slechts op een volmaakt troosteloze jeugd kunnen terugzien, het ergste wat een mensch overkomen kan, die de beste jaren van hun leven in de grootste duisternis hoeven door te brengen, hoeft wel geen betoog.

Hun verhouding in het gezin wordt geheel gewijzigd.

Hun voortdurend leeglopen prikkelt hun ouders, op wier hulp zij evenals vroeger als klein kind zijn toegewezen. Zij tellen niet mee en hebben hun mond te houden.

Men maakt hen bedekte op openlijke verwijten.

Vele ouders doen dit niet uit slechtheid of domheid. Hun houding tegenover het werkloze kind is het gevolg van eigen neerslachtigheid, die van dag tot dag stijgt.

Doch, ook de werkloze is steeds geprikkeld en al te licht geneigd achter ieder woord een verwijt te zoeken. De spanning in het gezin groeit vaak tot een breuk die nooit meer geheeld wordt.

De werkloze ontvlucht meer en meer den kring van zijn familie en zoekt de noodige af-

leiding op de straat of wordt het slachtoffer van middens waarvoor hij vroeger enkel misprijzen koesterde.

De statistiek der misdadigheid, en vooral der misdadigheid bedreven door jeugdige personen, stijgt angstwekkend.

Vraagt den kinderrechter wat er gebeurt, ziet de stijging van de diefstallen, de aanslagen op de zeden, dit gebeurt niet omdat de jeugd van vandaag slechter is dan de vorige, maar eenvoudig omdat de jeugd moet gaan van de school naar de straat, en vandaar den weg der misdaad opgaat.

In dezen toestand moet verandering worden gebracht.

De bijzondere toestand die zich stelt voor de jeugd moet door de regeering worden onderzocht.

De werkloozenkassen moeten worden opgesteld voor alle jonge werklozen vanaf 14 tot 21 jaar.

Indien dat niet gebeurt dan gelooven wij dat, als de zuinigheid blijft bestaan, de wijsheid op de allerjammerlijkste manier zal blijken bedrogen te worden.

Werkloosheid doodt belangstelling.

In den aanvang van de werkloosheid zal de jongere reageeren. Vol wilskracht zal hij op zoek achter werk gaan. Dit houdt hij vol één week, één maand. Langer niet. De voortdurende mislukking maakt hem moedeloos en hopeeloos. In den beginnen zal hij trachten den gedwongen vrijen tijd te besteden aan technische scholing of algemeene ontwikkeling.

Na enkelen tijd gaat ook deze betrachting te loor.

Zijn gevoel van machteloosheid maakt het hem onmogelijk zich te concentreeren. Over het algemeen hebben wij kunnen vaststellen, dat bij langdurige werkloosheid geheel de belangstelling van den jongen werklooze verloren gaat.

Zijn verminderd concentratievermogen stelt hem zelfs niet meer in staat zich bezig te houden met literatuur of gelijk welke geestesontspanning. Ook de belangstelling in het economisch en politiek gebeuren vermindert. De werkloosheid heeft ons geen stijgende geestdrift en groter offervaardigheid gebracht, maar verlies van vertrouwen en het ergst van al, verlies aan geloof in de doelstellingen onzer beweging.

Op het oogenblik dat de technische scholing meer dan ooit noodzakelijk is, stellen wij vast dat de technische scholen zich ontvolken.

Tal van klassen in de technische scholen tellen enkel 10 leerlingen.

In 1934 moesten 20 beroepsscholen worden gesloten bij gebrek aan leerlingen. Als het kind de lagere school verlaat, weten de ouders niet wat er moet gebeuren. Welk beroep moet er worden gekozen? Waarom voorbereiding tot een beroep als er toch geen werkgelegenheid is.

Ook de nog studeerenden aan avondkursussen van de beroeps- en technische scholen verliezen iedere belangstelling.

Hun inspanning heeft hen toch niet voor het lot van de werkloosheid kunnen behoeden.

Jonge intellektueelen in nood.

Niet alleen voor de jonge handarbeiders is de toestand kritiek, niet alleen zij worden moreel geknakt, verliezen trots, fierheid en waardigheid.

Ook de jonge intellektueelen ontsnappen niet aan den worgenden greep van de economische ontreddeering. De jonge menschen die onze universiteiten hebben verlaten, gewapend met de schitterendste diploma's, de elite van het land, kunnen slechts arbeid vinden in plaatsen van tweeden rang.

Honderden jonge geneesheeren en advokaten vinden geen cliënteel. Ingenieurs worden geplaatst aan 500 frank per maand. Het aantal aangeboden betrekkingen is veel te gering, de konkurrentie veel te groot. Degenen die wel arbeid vinden, klemmen zich aan het beroerdste baantje vast. In allen die vandaag mogen werken, leeft den panischen schrik voor werkloosheid. Liever stellen zij allen trots en fierheid op zij, dan werkloos te worden.

Duizenden intellektueelen vinden heelemaal geen betrekking.

De meesten van hen leven vandaag als proletariërs, verbergen dat met angstigen hoogmoed, voelen dat zij ontzettend in waarde dalen en zakken steeds verder af naar verbittering en gelatenheid. Er zijn te veel onderwijzers, terwijl de schoollokalen overkropt zijn met leerlingen, terwijl niet alleen de vakopleiding, maar geheel de opvoeding van het arbeiderskind wordt vernalatigd.

Er zijn te veel geneesheeren, te veel rechtsgeleerden bij een overgroot gebrek aan medische, rechtskundige en notarieele hulp en voorlichting, bij gebrek aan schoolgeneeskunde en schooltandheelkunde.

Er zijn te veel geleerden in ons land, zonder statistieken en wetenschappelijke onderzoeken. De nog studeerenden hebben niet de minste vooruitzichten. Het intellektueel peil aan de universiteiten daalt. De zekerheid van de beloning van hun inspanning maakt van de studenten pessimisten en fatalisten. Als het kapitalisme de koopkracht heeft vernietigd, dan heet het : de gemeenschap koopt niet meer, omdat er te veel is voortgebracht.

Graan en katoen worden in zee geworpen. Koffie en wol worden verbrand; machines worden vernietigd. De bedrijven worden stilgelegd.

En intusschen sterven millioenen menschen aan ondervoeding.

Dat is de kapitalistische overproduktie.

Ook de geestelijke rijkdommen worden opgestapeld. Ook hiervoor gelden dezelfde wetten als voor de materieele rijkdommen.

Er zijn te veel professoren, te veel doktors, te veel ideeën, te veel gedachten, beweert het kapitalisme.

Ook op dit gebied dienen kontingenteeringsmaatregelen te worden getroffen. De toegang tot de universiteiten wordt bemoeilijkt en beperkt. Honderden wetenschapsmensen loopen werkloos rond, terwijl miljoenen wezens, die nog alles te leeren hebben, naar ontwikkeling dorsten van geestelijke rijkdommen. Dat is overproduktie in kapitalistisch regime.

Hoe reageert of hoe zal de jeugd reageeren tegen de huidige structuur die haar geen uitkomst schijnt te bieden?

Ook de jeugd wordt onrustig of zal dit in een naaste toekomst in ieder geval worden. Nog zijn de werkelijke uitzichten niet doorgedrongen, maar de eerste kenteekenen van onrust en zelfs van opstandigheid zijn duidelijk merkbaar.

De aanhoudende crisis moet ten slotte ook de jeugd het duidelijk bewustzijn bijbrengen van den toestand: namelijk de onzekerheid van haar levensbestaan. Is men van meening, dat de jeugd zal blijven gelooven, « dat alles wel in orde zal komen »?

En dan zal het besef van de werkelijkheid en de werkelijke toestanden bij de jeugd gaan doordringen? En dan? Zal de jeugd dan nog alle heil van haar oude organisaties verwachten? Ieder kent de voorbeelden in het buitenland. Hoe de jeugd alles wat bestond ter verantwoording heeft geroepen en aansprakelijk heeft gesteld.

De aanval van de jeugd zal ontegensprekelijk gericht zijn tegen de huidige structuur.

Men stelt vandaag vast, dat alle en vooral de nieuwe groepeerings strijden of beweren te strijden tegen het groot-financiekapitaal.

Tal van jonge werklozen, als zij niet geheel gedemoraliseerd zijn, zullen zich tot die partijen en groepeerings wenden, die het radikaalst doen en die in hun agitatie met den meesten haat en bloeddorst optreden. De werkloze ziet in ieder hyperradikaal en hysterisch geschreeuw vaak een teken van aktiviteit. Ten slotte verkeert de werkloze in opstand tegen alles wat traditioneel gegroeid is, tegen den Staat en het Staatsgezag, tegen den vakbond, waarvan hij voorheen meestal een goed lid was, tegen al de bestaande organisaties.

Op den duur vormt zich een haat tegen de nog *werkende arbeiders*. En, inderdaad, heden moeten wij vaststellen dat de kloof tusschen de werklozen en de nog werkenden zoozeer verdiept is, dat men reeds bij het proletariaat met twee elkaar bestrijdende frakties af te rekenen heeft. De groote vraag die zich stelt voor de moderne arbeidersbeweging is: « *Welke richting zal de jeugd in haar strijd volgen?* »

De gewelddadige strijd voor het fascisme?
Of de democratische strijd voor het socialisme?

Fascisme.

Wij hebben rekening te houden met de huidige geestesgesteldenis van de werkloze jeugd. Een deel van de jeugd is door de werkloosheid geheel murw geslagen, heeft zich aan den bestaanden toestand geheel aangepast en reageert niet meer. Dit zijn de lusteloozen, bij wie iedere strijdvaardigheid en idealisme zijn teloorgegaan.

Een ander deel rebelleert eenvoudig om herrie te scheppen. Zij moeten uitdagen, zij moeten kritiseeren overal en over alles, zij moeten spotten en hoonen.

In 1933 is te Berlijn een boek verschenen van den talentvollen pedagoog Albert Lamm, getiteld « *Bedrogen Jeugd* ».

Uit dit boek citeeren wij:

« Zij vernielen en willen alleen maar vernielen: tafels, stoelen, menschen en vertrouwen. Zij hebben opgehouden te lijden en scheppen er een helsche vreugde in, anderen leed te berokkenen.

» Men herkent op zekeren dag op hun gezichten een nauw merkbaren glimlach, die zich niet laat omsehrijven. Dikwijls storten zij den eenen of anderen dag ineen. »

Het is deze gemoedstoestand, zeer bekend bij de fascistische theoretici, die deze zwarte bende het sterkst uitbaat.

Deze in niets meer geloof hebbende jonge menschen zijn het meest vatbaar voor hyper-radikaal en hysterisch geschreeuw. Hun vernielzucht drijft hen naar die beweging, die hen het meeste kans biedt hieraan gevolg te geven. Zij stellen niet verantwoordelijk het régime dat oorzaak is van hun moreelen ondergang. Zij stellen verantwoordelijk alles wat bestaat en vooral de vakorganisatie, het organisme dat zeer nauw met hun steunverleening verbonden is.

Zij willen het fascisme alleen omdat het nieuw is en omdat het belooft alles wat bestaat te zullen vernietigen. Eerst alles kapotmaken, alles tot puin slaan en de rest moet en zal dan vanzelf in orde komen.

Zij zijn zich onbewust hoe zij als slachtoffer van het kapitalistisch regime worden aangewend tot instandhouding, tot bestendiging van datzelfde regime. Broederlijk agiteeren zij samen met de zonen uit de hooge bourgeoisie. Deze willen terug naar de toestanden uit de middeleeuwen, het tijdperk van onbeperkte bevoorrechtiging van de bezittende kaste en het lijfeigenschap van het plebs. De rijkeluiszonen, erfgenamen van hooge posten, zijn fascistisch omdat zij in het fascisme het middel zien om het gehate en het gevreesde marxisme neer te slaan.

(*Vervolgt.*)